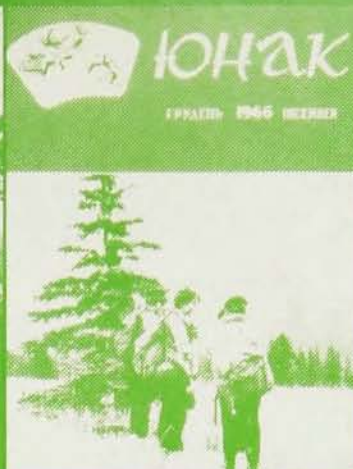

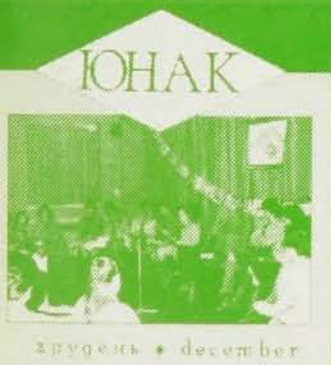
ЮНАК
МАЙ 1983
20 СТ.
100 К.

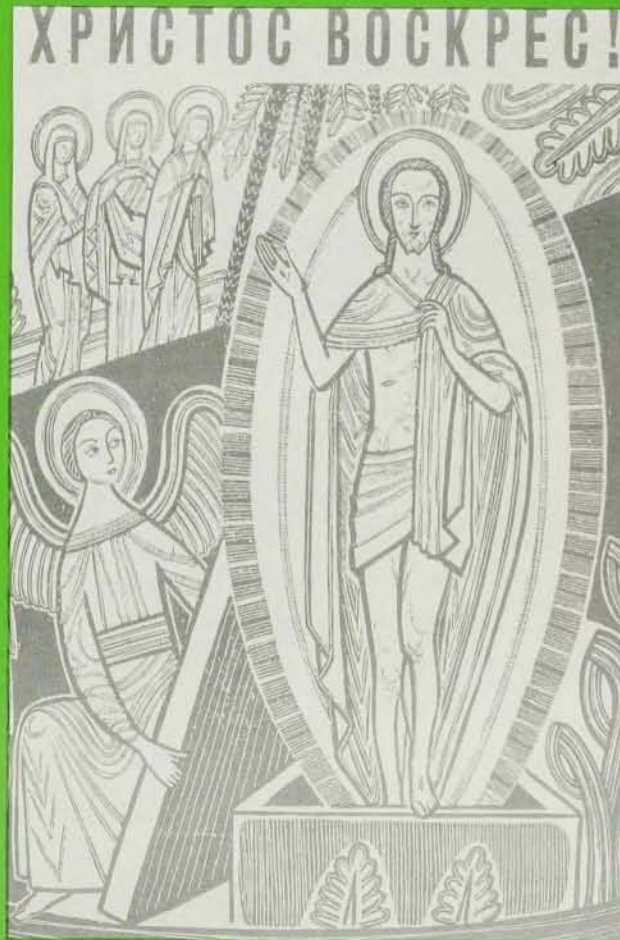
ТРАВЕНЬ-МАЙ

1983

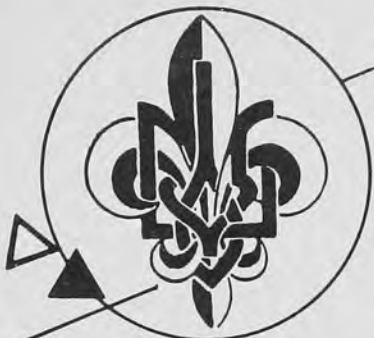
ЮНАК

ЮНАК

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

1 До Христа	В. Вовч
Христос Воскрес	Б. Лисянський
2 З "Мого Ізмарагду" XXV Строфи	І. Франко
25 травня 1926 року	Є. Маланюк
Святий Юрій	Ю. Липа
Ти вчила вже раз мене, мамо,	М. Зацеркляний
3 Треба нам знати: 45 років від смерті Євгена Коновальця	**
Під церквою на Великдень	Б. Лепкий
4 Великодній зайчик, Великодні страви	Г. Котович
5 У пам'ять незабутньої Лесі	**
Табір 1982	Н. Воронка
6 Визначні сучасні українці: Ергард Штайнгагер	Б. Я.
7 Наші приятелі і добродії	**
Звернення Головних Булавних в справі відзначення 20-річчя "Юнака"	**
8 Оголошення про Морський табір 1983	**
Доручення КПС в ЗСА в справі відзначення 20-річчя "Юнака"	**
9 70-річчя Пласту в Аргентині	М. Литвин
13 Молоде перо: "О, гай, Енді!"	Ю. Мончак
14 Музика із Мізинського Нургана	Л. Онишкевич
15 Молоде перо: Розбита лампа	Х. Василік
16 Нові платівки	С. Кузишин
17 Визначний український мистець	Н. Федорина
18 Різне та цікаве: Меблі в домі	Ю. Гундич
19-23 Хроніка	**
Датки на прес-фонд, Замість квітів на могили, Оголошення	**

● На обкладинці: Великодня листівка Мирона Левицького.

● Ілюстратори цього числа: Н. Баранська, Г. Котович, М. Левицький, В. Лопата, Х. Юрчук.

Редагують колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Дора Горбачевська

пл. сен. Юрій Данилів

ст. пл. Роман Ващук

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузишин

ст. пл. Всеволод Онишкевич

пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямками та вимогами юнацького віку читачів.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЮНАК

ТРАВЕНЬ 1983

Ч. 5 (234)

РІК XXI

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"

КАНАДА — \$15,00, УСІ ІНШІ КРАЇНИ — 15,00 американських доларів.

Ціна одного прим. — \$1.50.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2199 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1N2
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2199 Bloor Street West, Toronto 9, Ont. M6S 1N2, Canada Canada
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.
Second class mail registration number 2185 ● Kiev Printers Ltd., 2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, Canada M6P 1W9

Христос
Воскрес!

ДО ХРИСТА

Вже скільки літ, як люд мій безупину
Підносить хрест раменами Симона,
І давить дерево, і пече корона
Моїх братів, розп'ятий Божий Сину!

Вже скільки літ! І сестри — як калина,
Ідуть сумні крізь будяки й тернину,
Щоб дати їм — Вероніки хустину,
Вишивану в передсвітні години.

Громи б'ють мідні, тнуть холодні тучі,
Роздертий килим вітваря багріє,
Настав вже час, клекочуть Богом хвилі!

... І діви, що олій несуть пахучий,
В трираменний свічник закам'яніють,
Як знайдуть білий цвіт в пустій могилі.

Віра Вовк

ХРИСТОС ВОСКРЕС

“Христос Воскрес!” — лунає в небесах,
І кличе радісно забуть життя скорботу...
А перед нами ще кривавий хресний шлях
На вкриті мороком далеку Голготу.

“Христос Воскрес!” — співає вся земля
В надхненні молодім весняного тремтіння...
А у думках зубчастий мур Кремля, —
Емблема мук, насильства і терпіння.

Несе весна природі ніжний дар.
Оздоблює її в зеленосаяні шати...
А в спогадах — недавніх днів кошмар,
А у думках — скривавлені Карпати.

“Христос Воскрес!” — співають небеса,
Нагадують душі Бежественну офіру...
І вічна Правда, вічная Краса
Гартують в серці знов захитану віру.

Борис Лисянський

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІСВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНИЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНИЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНИЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

**З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!**

**НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ
ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ**

найсердезніше бажає

РЕДАКЦІЯ «ЮНАКА» ДИРЕКЦІЯ та АДМІНІСТРАЦІЯ ПЛ. ВИДАВНИЦТВА

Хоч би все небо папером було,
Хоч би все море чорнилом було,
Зорі на пера всі перекувать,
Янголи б сіли тим пір'ям писать,
То не списали б — так мудрий прорік —
Мудрости Божої ввік...

І. ФРАНКО з "Мого Ізмарагду"
XXV "Строфи"

Євген Маланюк

25 ТРАВНЯ

1926 РОКУ

Ще мить тому — весна і цвіт,
Чужинний май в співучім сонці
...І вже щось чорне криє світ —
І де ж ви, друзі, оборонці?

Наївний рух крилатих рук, —
Ні! Свисту куль не заперчить.
І тіло падає на брук,
І ось тріпочуть груди й плечі,
І очі гасять смертна мла...

Сім хижих куль. Сім стрілів зла
Зміряли в дух — влучили в тіло:

Знялись над мертвим тілом крила
І дійсність легко попливла,
Як марний, як минулий вияв, —
Бо за повіками тремтів
Співучий степ, пшеничний спів,
Полтава, прапори і Київ.

СВЯТИЙ ЮРІЙ

Націє, народжена з огня
Націє великая, молись, —
Яснозбройний Юрій, як колись.
Осідлав могутнього коня:
Моз лявина біла поплила,
Гуркіт скель ляка малі серця.
Розбігається отрутна мла
Від проміння дивного лица:
Націє, народжена з огня,
Ось прийшов твій Юрій,
мов воскрес,
Стримує могутнього коня,
Простягає руку до небес.

Юрій Липа

Із збірки "Доки в серці живуть матері"

Ти вчила вже раз мене, мамо, ходити —
І ще раз навчи. Я стою, я стою.
Я буду ходити. Навчи ж бо ходити
Двадцятирічну дитину свою.

Я виріс. Мені ти по плечі.
На руки не візьмеш, як брала колись.
Візьмусь я за плечі, сухі і старечі...
І сльози з блакитний очей полились.

Її не прохаю не плакати вперше.
Хай плаче сьогодні вона досхочу.
Люблю, коли плаче із радості серце.
Бо щастя — в такому плачу.

Микола Зацеркляний

ТРЕБА НАМ ЗНАТИ

Полковник Євген Коновалець

45 РОКІВ ВІД СМЕРТИ ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ

23-го травня того року минає вже 45 років від дня, коли на вулицях Роттердаму з рук більшовицького агента згинув розірваний бомбою провідник Організації Українських Націоналістів.

Євген Коновалець — уродженець Галичини, вибився у Першій Світовій Війні як молодий військовик, організатор Корпусу Січових Стрільців. Він був одним із тих, який ішов в українському протинаступі за звільнення Києва у 1918 році.

Після закінчення війни Є. Коновалець, тоді вже у ранзі полковника, старався з-за кордону організувати збройне підпілля в Україні, а в 1921 році вернувся до Львова, щоб особисто розбудувати підпільну "Українську Військову Організацію", яку звали УВО. Він керував нею спершу у Львові, а коли польська поліція почала арешти її членів, переїхав з дружиною до Берліну, а відтак до Швейцарії. Він нав'язав контакти із західними державами, зорганізував політичну інформативну службу, яка інформувала чужинців про підпільну боротьбу українського народу з займанцями та змагання до незалежності України.

Євген Коновалець підготував Організацію Українських Націоналістів, яка оформилася на місце УВО на спеціальному Конгресі у Відні 1929 року та обрала своїм провідником Є. Коновальця. У 1929 році Є. Коновалець відбув широкую поїздку по Америці та Канаді, зорганізував тут Українські Стрілецькі Громади, які стали початком українських громадських політичних організацій, що досі тут існують, як, наприклад, ОДВУ в ЗСА, а УНО в Канаді.

Аж до травневого атентату в 1938 році Є. Коновалець вів широку політичну акцію за

кордоном, а в Галичині та УССР старався утримати націоналістичне підпілля, що усіма способами боролосся проти існуючої влади.

Є. Коновалець визначався виїмковими здібностями, як військовик, організатор і політик. Тими здібностями здобув собі величезний авторитет і пошану. Тому його трагічна смерть від вибуху більшовицької бомби, залишила серед тодішнього українського покоління незатерту пам'ять і бажання продовжувати боротьбу.

Є. Коновалець згинув з рук більшовицького агента, який відтак утік з Роттердаму на совєському кораблі.

Несподівана смерть Є. Коновальця потрясла цілим українським світом, а вже особливим ударом була вона для дружини полковника Є. Коновальця Ольги та сина-юнака Юрка. Син Юрко помер, відтак, у цвіті віку на недугу пістрьяка в 1958 р., а дружина Ольга закінчила своє трагічне життя у 1979 р.

ПІД ЦЕРКВОЮ НА ВЕЛИКДЕНЬ

Дівочий жвавий хорівід
Вінком довкола церкви в'ється,
А на колоді сивий дід
Сидить, вдивляючись сміється.
"От-тут колись — думає дід —
Мої унуки і правнуки
У гагілковий хорівід
Підуть, пібравшись за руки.
"Гей, молодосте золота!
Минула ти!.. Цить, серце, цить!
І старість молоді літа
З глибин душі благословить"...

Богдан Лепкий

УКРАЇНСЬКІ ВЕЛИКОДНІ

ТРАДИЦІЇ

ВЕЛИКОДНІЙ ЗАЙЧИК

Великдень з найдавніших часів був велич- не й радісне свято. У поганських часах віруван- ня наших хліборобських предків було тісно по- в'язане з природою — з богами сонця, вітру, вогню, води — бо від цих сил природи залежав увесь урожай. Нарід вірив, що піснями, риту- алами, жертвами цим богам у формі хліба, можна собі запевнити герний урожай, щастя, багатство.

На весні, на честь бога-Сонця, справляли величне свято весни. Пісні на честь весни й бо- га-Сонця називали гаїлками. У цих святкуван- нях важливу роль відігравало яйце, яке через свою специфічну форму стало символом сонця, життя, відродження природи з зимового сну. Хліб теж відігравав важливу роль. З найда- вніших часів майже в усіх релігіях хліб мав сим- волічне значення й уважався святим. До ньо- го люди молилися, ним причащалися, його при- носили у жертву богам замість худоби.

Коли нарід прийняв християнство, то ба- гато звичаїв набрало християнського значення й увійшло у святкування Великодня. Звичай по- свячувати спеціальну їжу на Великдень почав- ся з початку 16 ст. Окрім паски і яйця, я не могла найти джерел, які вказували б, що інші великодні страви походять з поганських часів.

Коли у крамницях на весні появляються шоколадні зайчики різні виглядом і розміром, знаємо, що наближається Великдень. Але ж — чи цей зайчик має щось спільного з нашими великодніми обрядами?

Правда, у казках, дитячих оповіданнях і піснях часто Зайчик-побігачик виступав. У вес- няних іграх і хороводах та весільних піснях наші давні предки оспівували зайця. Значить, зайчик був тісно пов'язаний з ритуальними об- рядами наших предків і мусів мати глибоке символічне значення.

У багатьох культурах заяць мав різні сим- волічні значення. В українській орнаментиці є також зображення зайця. Тваринних орнамен- тів в Україні найменше, а коли ж зображува- ли тварину, то це була ціла тварина даної око- лиці, або тільки частини її — лапки, вушка, ро- ги, зуби тощо. Це мало запевнити достаток, що його символізувала дана тварина, добро- бут. Що цікаво, за назвами цих звірят найчас- тіше називали цілу писанку.

Звіринний орнамент переважно не висту- пає самостійно, він завжди обрамований бага- тим рослинним або геометричним орнаментом.

Тому, що життя нашого гірського населен- ня було тісно пов'язане з звірятами, зустрічас- мо звіринний орнамент найчастіше у карпат- ських районах, в Гуцульщині.

Як подає Маркович, зайченят зображува- ли цілими або рисували заячі зуби або заячі вушка.

заячі зуби

Отже можна сказати, що, до певної міри, зайчик є також частиною наших традицій. На доказ подаю дві писанки з зображенням зай- чика.

Наші великодні страви — це вислід пристосу- вання нашого народу до того, що подає Старий Завіт. Жиди мусіли споживати у Пасху — хліб, вино, баранину, гіркі зела.

Паска — це великодній хліб. У християн- ських часах хліб-паска символізує Ісуса Хрис- та у св. Тайні Євхаристії. Паски прикрашують хрестами, орнаментами з тіста — сонцем, свас- тикою, розетками, листочками, косичкою, ба- ранячими ріжками, буквами І. Х., виноградом, деколи пташками.

Друге великоднє печиво — це бабка. Дея- кі дослідники думають, що форма бабки (висо- ка, округла) нагадує форми жіночих спідниць, хоч точне походження того твердження незна- не.

Писанки й крашанки символізують нове життя, яке Ісус дав нам через своє воскресен- ня. Впродовж століть, писанкові зори набира- ли різного змісту й віддзеркалювали історію

українського народу, його вірування, зайняття, місцеві уподобання й зовнішні впливи. З давніх часів походять знаки культу сонця й відродження на весні. Після прийняття християнства багато символів набрали християнського значення (наприклад, хрести, трикутник, зірка). Постали теж нові християнські символи (риба, баранчик, церковці, гроби з хрестами, лоза, І. Х.). У новіших часах з'явилися символи державности.

М'яси́ва — це символи тих звірят-жертв у Старому Завіті, які передбачували жертву життя Ісуса, розп'ятого на хресті. У Старому Завіті свинина була заборонена, отже шинка, ковбаса, свинина — це знак Нового Завіту й нових змін, які настали з Христовим Воскресенням. Баранчик з м'яса, сиру та масла — символізує жертву Ісуса Христа.

Молочні страви — масло, сир — ознаки добробуту й миру, передбачені пророками. По-

свяченою сіллю полисується яєчко, яким діляться усі члени родини. Хрін означав гіркі зела давніх пасхальних страв, пам'ятка жорстокости, що її жиди зазнали під час перебування в Єгипті. У Новому Завіті це символ жорстокого страждання Ісуса на хресті. Вино — це напитек під час Пасхи і Тайної Вечері. Наші предки пили тільки одну символічну чарку після спожиття розкряного яєчка.

пл. сен. Галя Котович,

Едмонтон

За матеріалами:

1. С. Геруляк — "Наше Життя" ч. 3/1977.
2. Писанка — ікона всесвіту.
3. П. Маркович: "Українська писанка Східної Словаччини".
4. Е. Біняшевський: "Українські писанки".
5. С. Килимник: "Український рік у народніх звичаях".
1. Українські писанки — "Юнак" ч. 1976.
2. Український обрядовий хліб — "Юнак" ч. 9 1976 р.
3. Великодній тижневик Церкви св. Василя, Едмонтон.

В ПАМ'ЯТЬ НЕЗАБУТНЬОЇ ЛЕСІ

2-го лютого 1983 року померла після нещасливого випадку многонадійна та всіма люблена старша пластунка сл. п. Леся Слободян, курінна куря УСП-ок "Чортополохи" і відома новацька виховниця у своїй станиці в Нью Бронсвік, як також на пластових таборах на "Вовчій Тропі". Там була вона від кількох років новацькою сестричкою, відтак бунчужною, а останньо коменданткою табору новачок.

Глибокий жаль по Ній залишився не лише в Її родині, але також у широкій пластовій родині, серед тих, що мали щастя Її знати та з Нею працювати.

Одним із виявів того — вірш, що його прислала до редакції "Юнака" ст. пл. Наталка Воронка, наша співробітниця, а також співробітниця Покійної Лесі в новацьких таборах.

Ще так недавно, влітку 1982 року, перед Ювілейною Міжкрайовою Пластовою Зустріччю сл. п. Леся Слободян була коменданткою табору новачок, учасницею ЮМПЗ-82. Здається, сумує не тільки Пластова родина, але й природа "Вовчої Тропи" — місця останнього Лесино таборування.

ТАБІР 1982

Табір новацький
На "Вовчій Тропі" —
Команда, булава й новачки
З'їхались в гурмі.

Команда тяжко працювала,
Щоб цей табір був "фан",
Сестричка Леся — комендантка
Приготовляла наш плян.

Прийшов час на табір,
Перший день скоро проминув, —
Всі зжились ми разом
В таборі "Лев спить Тихим Сном".

Співали ми й гуляли,
Ватер багато мали.
Скоро проминув табір,
Роз'їхались ми до домів.

Новачки захоплені табором,
І сестрички також.
Решта літа перед нами:
Знаєм всі, що зустрінемось знов.

У мріях наших назавжди
Залишиться цей табір;
Сестричку Лесю Слободян
Навіки будем пам'ятати.

ст. пл. Наталка Воронка

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

УКРАЇНЕЦЬ ЯК МЕНЕДЖЕР
В АВСТРИЙСЬКІЙ ІНДУСТРІЇ

Ергард Штайнгаген

Хоч українська громада в Австрії не є великою, все ж таки час до часу можна чути про українців-професіоналістів, що й тут добилися до високих відповідальних позицій. До них належить Ергард Штайнгаген, українець з Відня. Напевно дехто міг би думати, що прізвище Ергард Штайнгаген не може бути українським. Але це має певну причину: прадіди Ергарда прибули до Чернівців, столиці зеленої Буковини, з німецької провінції Західної Фалії, і там асимілювалися в українське оточення. Батьки Ергарда вже були майже чистими українцями і тому не диво, що їхні діти Ергард та його молодший брат Генрих добре володіли українською мовою. Ергард народився 1941 року в Яур в Німеччині, коли його батьки втікали з дому. Пізніше вони оселилися у Відні. Тут Едгард здав матуру у високій графічній школі і здобув титул інженера. Від 1965 року він працював вже, як керівник відділу реклами найбільшої австрійської фірми мінеральної води й тоді здобув багато знання в цій професії і став фактично менеджером. Від 1971 він є знову керівником реклами у великій австрійській фірмі хемічних продуктів для охорони рослин і будинків. Він виготовляє різні проекти для плакатів, приготував рекламу для фірми в радіо й телебаченні та готує різні брошурки, які інформують про продукти тієї фірми. 1979 р. він zorganizував великий з'їзд лісничих в містечку Бад Ішль, де колись перебували австрійські цісарі під час літа.

Але Ергард активний також в українській громаді Відня. До численних українських імпрез він виготовив графічно гарно оформлені програмки. 1971 р. нарисував портрети Блаженнішого Патріярха, Кардинала Йосифа Сліпого та українського композитора проф. Андрія Гнатичина, що живе у Відні. Свій організаційний

талант він виявив у приготуванні Шевченківського Вечора 1981 р. для культурного товариства Буковина у Відні. Ця імпреза була в певній мірі т. зв. "мульті медія шов", під час якої присутні чули дещо про життєвий шлях українського пророка, рецитації його творів, музику, а на екрані бачили прозорки різних ілюстрацій з життя та поетичних і малярських творів Шевченка. До найбільше поширених творів мистецької праці Ергарда Штайнгагена належать спеціальні двомовні німецькоо-українські поштові штемпі, яких австрійська пошта вживає на виставках поштових марок Союзу Українських Філятелістів Австрії при спеціальних поштових відділах. Це штемпі — (до сі Ергард виготовив 22 таких проєктів) — ідуть тисячами на численних листах і листівках в усі країни світу. Філятелісти в Австрії високо оцінюють ці штемпі й ними пропагується мистецько виконана інформація про історію, релігію та культуру української громади у Відні. За його заслуги Союз Українських Філятелістів Австрії іменував Ергарда Штайнгагена своїм почесним членом. До останніх праць Ергарда Штайнгагена належать спеціальні поштові штемпі, які австрійська пошта вживатиме під час виставки Союзу Українських Філятелістів Австрії в часі днів 9 до 12 вересня 1983 р. у Відні до теми "300-ліття відсічі Відня — 300-ліття віденської каварні" та штемпель з портретом основника Українського Пласту д-ра Олександра Тисовського з нагоди 70-ліття Українського Пласту, який має появитися при спеціальному відділі австрійської пошти на виставці Союзу Українських Філятелістів Австрії 26 листопада 1983 р.

Б. Я.

НАШІ ПРИЯТЕЛІ

І ДОБРОДІЇ

Впродовж довгих років існування Український Пласт мав все багато приятелів та добродіїв серед українських громадян, які розуміли важливість пластового виховання української молоді і були свідомі, скільки добра таке пластове виховання приносить. Деяких із тих великих приятелів, як ось Митрополита Андрея Шептицького, ми ніколи не забуваємо та Віп золотими літерами записаний у нашій історії.

Але і сьогодні ми маємо не одного доброго приятеля в українській спільноті, що хоч не так славний і вийнятковий, як цей найбільший Приятель і Добродій — а все ж заслуговує на те, щоб про нього згадати і бути йому вдячним. Більшість із тих приятелів гуртується у Пластприяті, але є, однак, такі, що дають свою поміч і приязнь із одної якоїсь особливої нагоди, хоч безпосереднього відношення до Пласту не мають.

Саме такою особливою нагодою було минулого року перевидання в Австралії збірника пісень для пластової молоді п. н. "У мандри", який пластуни й приятелі Пласту в Австралії старалися дати пластовій молоді з приводу святкування 70-річчя нашої організації.

Перевиданням зайнявся приятель Пласту п. Микола Цюрак, який був також видавцем першого випуску співаника у 1970 році, а упродовж часу доповнила його пл. сен. Оксана Гарнавська. Отже робота була зроблена, тільки що бракувало відповідних фондів, щоб діло перевести в життя. І ось найшлися несподівані приятелі-меценати Михайло і Марія Гоян, які, почувши про фінансові клопоти з випуском співаника від М. Цюрака, без вагання запропонували грошову допомогу, хоч дітей в Пласті не мають. І так завдяки тому співанику вийшов на час ЮМПЗ і сьогодні він вже розійшовся не лише в Австралії, але маємо його в інших країнах, де живуть пластуни. Він нам усім добре служить.

Треба знати, що Михайло Гоян відомий збирач різних монет та медалів. Тепер він власними коштами видав спеціальні медалі з нагоди 1000-річчя Хрищення України в такому гарному виконанні, в сріблі та золоті, що про них пишуть в австралійській пресі, та багато збирачів за ними шукає.

На знімку Михайло Гоян із медалею з нагоди Хрищення України, поміщеною в "Полуднево-австралійським журналі".

Ми, пластуни, вдячні в першу чергу йому за те, що він допоміг нам дістати в руки наш співаник, з якого можна вивчати стільки гарних та актуальних пісень та понести нашу пісню у широкий світ.

ЗВЕРНЕННЯ ГОЛОВНИХ БУЛАВНИХ У СПРАВІ ВІДЗНАЧЕННЯ 20-РІЧЧЯ "ЮНАКА"

Дорогі Подрузи і Друзі!

Як вам уже відомо з січневого числа "Юнака", наш журнал святкує в цьому році своє 20-річчя. В житті людини 20 років — це дуже короткий час. Для журналу, однак, 20 років це поважний вік.

"Юнак" — живе двадцять років! "Юнак" — журнал, що виходить поза межами України. Він передає пластунам і громадянству інформації про Пласт, з'ясовує його суть, розповідає про історію України, про успіхи наших науковців у вільному світі, подає нам хроніку пластових подій, подає ігри, якими можемо заповнити час на пластових зайняттях, подає гумор. Цей журнал багатьом дає можливість контакту з іншими пластунами в світі, подає відомості про наших друзів, тих, що живуть, і тих, що відійшли на "Вічну Ватру".

Чи не думаєте, що ми всі повинні в якийсь спосіб відсвяткувати цю річницю? Ми вважаємо, що це конечне. І такі святкування дуже добре вміщуються в рамки цього річного гасла: "Пластовий закон — наш дороговказ".

Тому доручаємо всьому юнацтву у світі відзначити 20-ті роковини "Юнака". Спосіб переведення їх залишаємо крайовим і станичним проводам, а також ініціативі самого юнацтва. Подумайте, як цей маленький "ювілей" можна відзначити, і переведіть це в життя.

Просимо написати нам Ваш план святкування, а копію переслати до редакторки "Юнака", що Ви запланували і коли це буде виконане.

Звіт про переведення 20-річчя "Юнака" перешліть негайно до "Юнака" (залучіть знімки, рисунки, експонати, може й награні стрічки), а копію перешліть до Головних Булавних.

Бажаємо Вам провести приємно час в плануванні і переведенні Ваших задумів.

Ск о б !

Гол Булавна УПЮ-ок Гол. Булавний УПЮ-ів
пл. сен. Д. Горбачевська пл. сен. Ю. Данилів

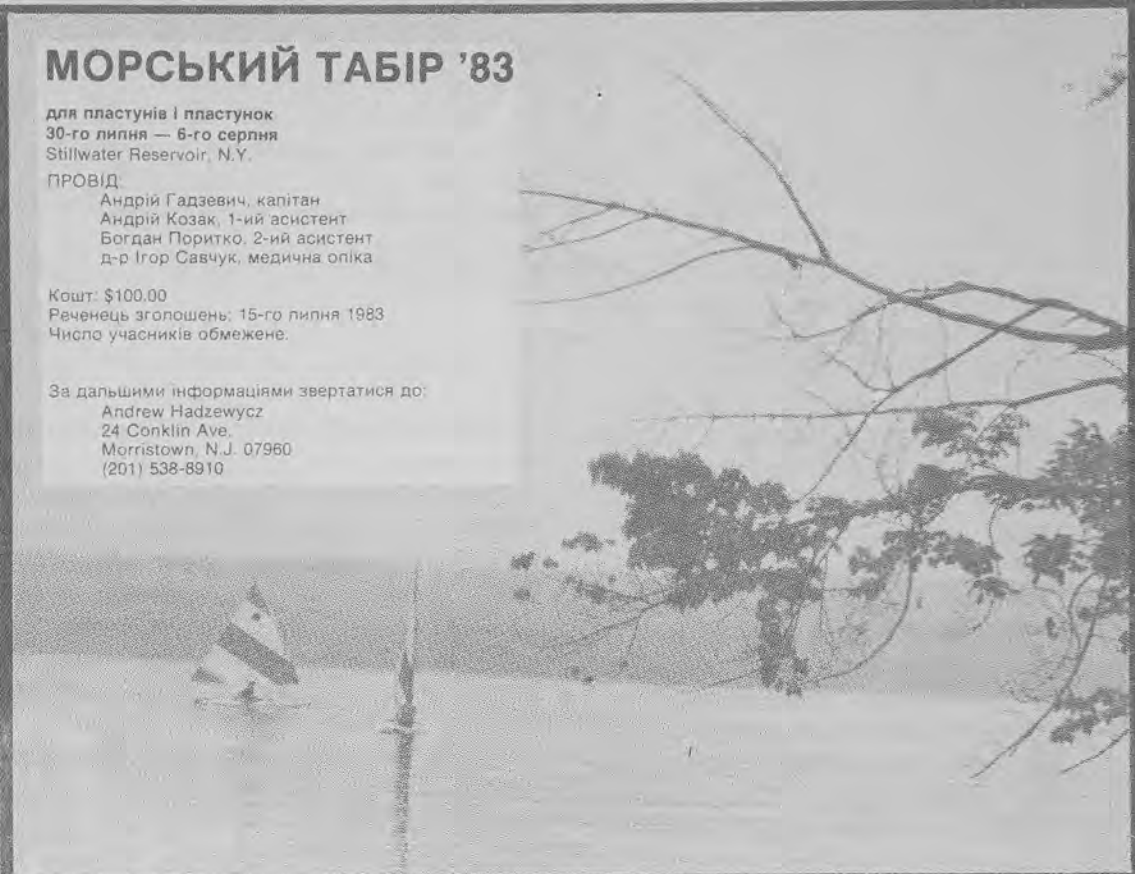
МОРСЬКИЙ ТАБІР '83

для пластунів і пластунок
30-го липня — 6-го серпня
Stillwater Reservoir, N.Y.

ПРОВІД:
Андрій Гадзевич, капітан
Андрій Козак, 1-ий асистент
Богдан Поритко, 2-ий асистент
д-р Ігор Савчук, медична опіка

Кошт: \$100.00
Реченець зголошень: 15-го липня 1983
Число учасників обмежене.

За дальшими інформаціями звертатися до:
Andrew Hadzewycz
24 Conklin Ave.
Morristown, N.J. 07960
(201) 538-8910

ДОРУЧЕННЯ КПС В ЗСА У СПРАВІ ВІДЗНАЧЕННЯ 20-РІЧЧЯ "ЮНАКА" ДО ЗВ'ЯЗКОВИХ, КОШОВИХ АБО РЕФЕРЕНТІВ ВИХОВНОЇ ДІЇ

Справа: Змаг для юнацтва.

Дорогі Подруги і Друзі!

Заплянованим змагом юнацтво відсвяткує 20-ліття появи "Юнака", виконуючи такі завдання:

Кожний курінь виготує одне число "Юнака", почавши від мистецького оформлення обкладинки. "Юнак" має мати тільки 4 сторінки. До "Юнака" можна подавати знімки, оповідання, вірші, звідомлення про успіхи друзів, приповідки, пісні, рисунки, все, що на Вашу думку юнацтво буде цікавити.

Змаг розпочався в першому тижні березня, а триватиме до 30 червня. По 30-му червні не будемо брати до уваги присланих матеріалів.

Просимо кошових і зв'язкових донести всіх старань, щоб юнацтво взяло участь у змагу.

Місцевості, які мають малу групу юначок і юнаків, можуть злучитися разом до змагу.

Вислід змагу буде проголошений на Крайовому Пластовому З'їзді. Нагороди вручати будемо на Орлиніяді.

Перша нагорода буде твірмистині Слави Геруляк. У складі журі змагу — члени редакції "Юнака". Бажаємо юнацтву якнайкращих успіхів у змагу.

С К О Б !

пл. сен. Ірина Куровицьна
Кр. Ком. Пластунок

пл. сен. Михайло Мочула
Кр. Ком. Пластунів

70-річчя Пласту в Аргентині

Пластуні в Аргентині відзначували наше 70-річчя різними способами і ми радо містимо в тому числі дещо із їхніх звітувань про ці святкування враз з окремо з цієї нагоди приготованою творчістю та численними знімками.

Звітування про перебіг усіх святкувань виготовила наша вірна співробітниця пл. сен. Маруся Литвин, тепер Крайова Комендантка Пластунок з поміччю пл. сен. Ростислава Ільницького, голови Крайової Пластової Ради.

Проект
відзнаки
виготовив
Гурток УПБ-ів
"Лиси"

Ярослав Орлик

МОЛИТВА

— написана на святкування 70-річчя,

Отче Наш! Всесильний Творче,
Владарю неба і всесвітів...
Нехай ім'я Твоє пророче
Прийде у царстві віків.

Благаємо Тебе, наш Боже,
Любов і єдність дай нам міцну,
Щоб подолати ворожу силу,
З кайдан розкути Вітчину.

І ще дозволь Тебе благати:
У дні зневіри — віру нам дай,
Щоб мужньо у бою стояти,
За Твою правду і за Рідний Край.

До Тебе вносимо долоні,
Від Київської древньої землі.
Тобі подяка і поклони,
За благодатія святі.

Нас осінила на світанку,
Свята істина Твоя.
Післав нам Ольгу християнку,
Великого Хрестителя Князя.

А буде слава Тобі вівки,
Грядущих і сущих поколінь...
Отця і Сина — Чоловіка.
Хай буде воля Твоя! — Амінь.

УКРАЇНСЬКИЙ ПЛАСТ В АРГЕНТИНІ ЗАПРОШУЄ НА

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ 70-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ

ПРОГРАМА

Неділя 10-го жовтня 1982 р.

10:00 год. Служба Божа в наміренні Українського Пласту в храмі Святої Покрови УАПЦ.

12:00 год. Богослуження в наміренні Українського Пласту в Українській Католицькій Катедрі.

14:00 год. Відкриття Ювілейних Святкувань в Пластовій Домівці.

15:00 год. Відкриття Виставки Акварель праці пл. сен. інж. Ростислава Ільницького.

Відкриття Виставки "Мистецтво і Пластуні", з показом мистецьких праць пластунів. (Весь прихід з продажу акварель призначений на розбудову Пластової Домівки).

Субота 30-го жовтня 1982 р.

16:00 год. Відкриття Міжорганізаційних Спортивних Змагань за чашу "70-ліття Пласту", на площі Пластової Домівки.

18:00 год. Виставка Малярського Конкурсу пластового новацтва. Роздача нагород.

Закриття Виставки Акварель.

Субота 6-го листопада 1982 р.

20:30 год. Ювілейна Вечеря із Забавою, в залі Т-ва "Відродження".

Субота 27-го листопада 1982 р.

19:00 год. Закриття святкувань "Ювілейною Ватрою" в

Пластовій Домівці. В час Ватри будуть роздані нагороди Міжорганізаційного Спортивного Змагання.

Субота 13-го листопада 1982 р.

18:00 год. В Пластовій Домівці відкриття Виставки Знімків з Історії Пласту та Пластових Видань. Показ пластових фільмів.

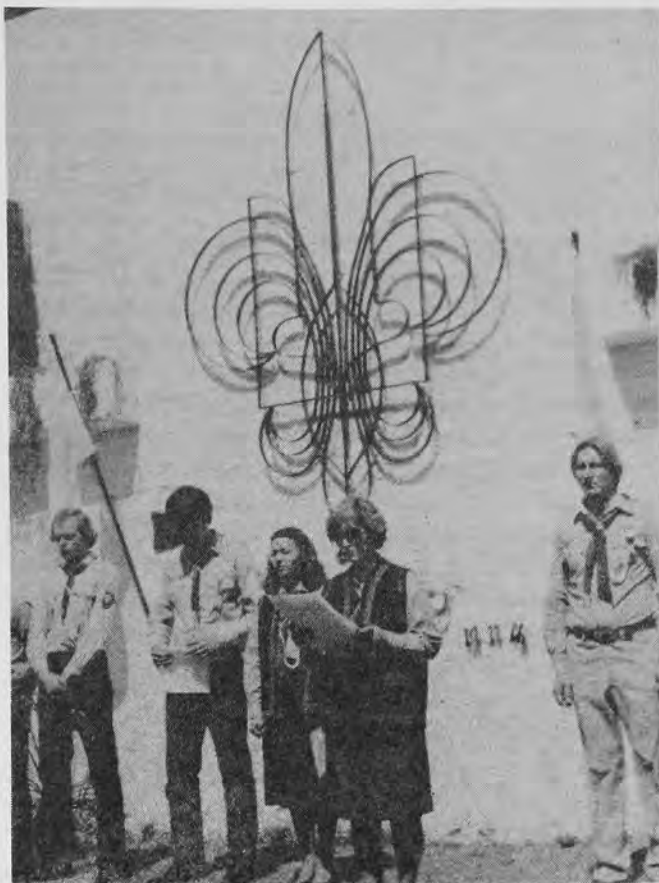

ВИСТАВКА
МАЛЮНКІВ
АКВАРЕЛЬ
ПЛ. СЕН. ІНЖ.
РОСТИСЛАВА
ІЛЬНИЦЬКОГО

ВІДКРИТТЯ : 10 ЖОВТНЯ 1982 р.

ЗАКРИТТЯ : 30 ЖОВТНЯ 1982 р.

Пластова Старшина постановила величньо відсвяткувати цей Ювілей, тому і присвячено йому багато днів з різними програмами.

10. X. 1982. Відкриття Ювілейних Святкувань. Пл. сен. Христина Воловина-Липинська (писар КПС) відчитує ювілейний наказ КПС. Стоять зліва: ст. пл. Петро Мицко (трубач свята), ст. пл. Роман Селянський (р-нт УПН), пл. сен. Геня Л. Павлишин (фінанс. референт), пл. сен. Христя В. Липинська (писар КПС) і пл. сен. Віктор Агрес (голова КПС).

Започатковано святкування дня 10 жовтня 1982 року Богослуженнями в обох Церквах: Православній і Католицькій в наміренні Пласту. Того ж дня на площі Пластової Домівки урочистою збіркою відкрито святкування. Дано відповідний наказ, який відчитала писарка КПС пл. сен. Христя Воловина-Липинська.

Також відчитано привіти, що надійшли від різних місцевих українських установ.

Відтан в кількох словах Голова КНР пл. сен. Р. Ільницький начеркнув суть Пласту та однохвилинною мовчанкою при грі горніста старшого Пластуна Петра Мицка вшановано тих, що відійшли на "Вічну Ватру".

По офіційній частині Пластприят угощав присутніх смачною перенускою. Зараз потім відкрито виставку акварель пл. сен. Ростислава Ільницького в приміщеннях домівки. Для цього уміло заздалегідь приготували пластуни освітлення і завішення 40 малюнків. Тим зайнялися пл. сен. М. Білинський, ст. пл. Андрій Шаварнян, ст. пл. Юрій

Данилишин і ст. пл. Роман Селянський. Гл. запрошення на виставку.

Ці малюнки були призначені на продаж, а всі зібрані гроші на дальшу розбудову домівки.

Ст. пл. Мицко грає під час 1-хвилинної мовчанки в пошану тих пластунів, що відійшли на Вічну Ватру. Зліва: ст. пл. Юрій Данилишин (Н. К. Пл-нів), ст. пл. Петро Мицко, ст. пл. Роман Селянський (р-нт УПН), пл. сен. Євгенія Литвин-Павлишин (фінанс. р-нт КПС).

Богослуження в наміренні Українського Пласту в Українській Католицькій Катедрі Св. Покрови в Буенос Айрес. На чолі: хорунжий Куреня УПЮ-ів пл. розв. Юрій Назарин та хорунжа Куреня УПЮ-он пл. розв. Павля Балун. Біля них у першій лавці пл. сен. Богдан Стернюн ЛЧ., 10. X. 1982

У другій кімнаті виставлено мистецькі праці пласту-нів; були вони різноманітні й цікаві:

Малюнки — ст. пл. Юрій Федішин; ст. пл. Петро Миц-но і пл. розв. Мар'яна Стасів.

Вишивки приготували — пл. сен. І. Ільницька; пл. сен. Оксана Білінська; пл. розв. Мар'яна Стасів.

Кераміку придбали — пл. уч. Ірина Величко; пл. розв. Мар'яна Стасів і пл. прих. Густаво Стасів.

Писанки приготували — пл. розв. Павля Балук і ст. пл. Юрій Федішин.

Філятелію улаштували — пл. прих. Юрій Гуренко і пл. розв. Юрій Назарик.

Різьби — пл. уч. Петро Королук і ст. пл. Юрій Феді-шин.

**Відкриття Ювілейних святкувань на площі Пластової
Домівни**

Коли гості оглядали виставку, новачки завзято змага-лися у малювальному конкурсі на площі, де виливали на папір свою дитячу фантазію. Пластова Старшина хоче ви-користати дуже пригожий елемент у вихованні, а саме образотворче мистецтво, бо воно має дуже вимовний за-сіб вислову, сильно збуджує уяву і зорову пам'ять.

В суботу 30 жовтня о год. 18:00-ій закрито виставку акварель і приступлено до продажі. Тому, що на картини було по кілька охочих, примінено голосування, "хто дасть більше".

Рівночасно відкрито виставку новачків, які дістали на-городи і відзначення з приводу новацького конкурсу ма-лярства.

В суботу 6-го листопада у домівці Т-ва "Відродження", яке безплатно відступило Пластові залю, зібралось багато громадян, переважно молоді, на вечерю і забаву.

Пластприят постарався про добірне прийняття, що за-кінчилося внесенням сімповерхового торта, який виготови-ли Сестри Службениці з Відділу Аделіни на прохання Пластприяту.

Привітав гостей Голова КПС Віктор Агрес, були відчи-тані привіти-молитви від Пластових Капелянів Владик при акомпаніаменті музики, а присутний Д-р Отець Л. Глинка змовив молитву і поблагословив вечерю.

Пластун сен. Р. Ільницький розповів про діяльність Пласту в минулому, теперішньому і проєкти на будуче.

Програмою, що складалася з інсценізації "Великого Льоху" Тараса Шевченка, на тлі таємного сценарія, трьох білих птахів душ і Церкви, проводили пластуни: пл. прих. Катя Похияк; пл. сен. Оксана Г. Білінська й пл. розв.

XII. 1982. Учасники інсценізації "Великого льоху" на Ювілейній Вечері. Зліва: пл. сен. Мар'ян Білінський (му-зика), пл. сен. Ростислав Ільницький (голова КНР та про-мотор вистави). Сидять зліва: пл. сен. Христина Г. Агрес (відповідальна за мистецьку програму), пл. прих. Юрій Гуренко (освітлення), ст. пл. Роман Селянський (провід-ний голос), пл. розв. Павля Балук (3-тя Душа), пл. розв. Мар'яна Стасів (2-га Душа) і пл. прих. Катя Похияк (1-ша Душа) — всі на тлі сцени.

Пауля Балук, з супровідним голосом ст. пл. Романа Селян-ського. Гл. світлини ч. 5 і 6.

Освітленням займався пл. прих. Юрій Гуренко, а му-зичним монтажем пл. сен. Мар'ян Білінський.

Декорацію по-мистецьки виконала пл. розв. Мар'яна Стасів.

Дві сестри Пластуни, пл. уч. Леся і пл. розв. Христя Василики, відспівали при гітарі три пісні з великим успі-хом.

6. XI. 1982. Пл. прих. Катя Похияк, пл. сен. Оксана Гнатишин-Білінська, пл. розв. Павля Балук (три душі "Великого льоху" Т. Шевченка, інсценізація якого була в програмі Ювілейної вечері).

Несподівано Голова КПС запросив найстарших пласту-нок до символічного краєння імпозантного торта. Це були наші подружки пл. сен. І. Ільницька і пл. сен. Євгенія Іваник.

При Пластовій оркестрі почалась забаву. Найбільше тішилися новачки — заля ходила ходором, а старша молодь "надулася" і заховувала "стоїтичну повагу".

В суботу 13-го жовтня в Пластовій домовіці влаштовано виставну пластового видавництва та знімок з різних періодів історії Пласту. Опісля також був показ фільмів та дуже цікавий монтаж з прозірками, на музичному тлі, проте, що ніколи не оповідається і не показується по пластових таборах. Виставку виготовила ст. пл. Галя Сокіл з допомогою пл. сен. Ігоря Василика.

Великою Ювілейною Ватрою, яка відбулася в суботу 27-го жовтня, закрито Святкування 70-ліття Пласту. В програмі були записування, іменювання, переведення з уладів, а відтак мистецька частина, в якій вміщалися оповідання, пісні, деклямації та висвітлення прозірок, на стінах Пластової домовітки, з різних моментів та постатей з історії Пласту, починаючи від погідної усмішки нашого Основоположника бл. п. сен. д-ра Олександра Тисовського. Великим колом, яке створили пластуни із своїми батьками та присутніми гостями, та відспіванням "Ніч вже йде", закінчили пластуни цей відтинок святкування.

Немов продовженням його стала традиційна пластова ялинка, яка відбулася в Буенос Айрес 1-го січня 1983 року, учасниками якої були не лише пластуни та їхні родини, але також Єпископ Української Католицької Церкви А. Сапелаяк, представники громадських організацій та багато гостей. Найпочеснішим гостем цього річного ялинки була гостя з Америки, голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА — пл. сен. Евстахія Гойдиш, яка приїхала відвідати пластунів в Аргентині з приводу їхніх святкувань 70-річчя Пласту. Вона в часі "ялинки" передала привіт від великої пластової родини в ЗСА.

Офіційне закінчення всіх святкувань у Аргентині відбулося в часі літніх пластових таборів. З приводу 70-річчя тим разом відбулися табори всіх пластових уладів разом

в Південних Андах, 1 800 кілометрів на полудне від Буенос Айрес в місцевості Вілля Ля Аугостура. Вперше в таборах так далеко віддалених від Буенос Айрес взяли участь пластові новачки й новачки та спільно в останньому тижні табору перевели Ювілейну Пластову Зустріч.

Бавнд Брун,
квітень
1983

ХРИСТОС
ВОСКРЕС,

Дорогі
Юнаки!

Привіт
від автора
цієї

для
"Юнака".

Ст. пл. Карло Собенно

ПІСНЯ УКРАЇНСЬКИХ ЮНАКІВ

Слова і мелодія Івана Берестецького

Ми ранком прапор піднімаєм,
Надвечір вниз спускаєм,
Щоб всі знали, що тут табір,
Де ми проживаєм.

Праворуч дім, ліворуч дім,
А ось і наша церква,
Та і прапор тут над ними,
Повіває з вітром.

Ми дружно разом тут живем,
Друг друга поважаєм,
Тут ми вчимося і гуляєм,
Разом спочиваєм.

Вечірній дзвін, і вогнище тоді,
Вогонь горить велик вночі,
Кругом вогню сідаємо,
Та весело співаємо.

„О, гай Енді!”

Зустрів я її вперше в таборі. Але це не дивно, бо майже всі ми вертаємося з таборів, збагачені багатьма новими знайомствами, тим більше тоді, коли це табори крайові чи, ще краще, міжкрайові. За два тижні такого таборування більшість із нас пізнає більше дівчат (це для хлопців; дівчата, очевидно, радше хочуть знайомитися з хлопцями), ніж, можливо, за цілий рік у наших монотонних містах. Отже, напевно вас не здивувало, що у таборі пізнав я одну дівчину.

Наша зустріч ніколи не розвинулася у щось глибше, ба, навіть, ми ледве звали себе друзями; вона знала, як я називаюся, я знав теж, як вона зветься, і ще кілька речей, і на тім кінець. При наших чотирьох таборових зустрічах (це два рази біля церкви, раз на спільній вечері й ватрі, і на купальській ватрі) мали ми спільну мову, бо оба табори були виховно-провідницького стилю, як теж із великим наголосом на практичне пластування. Отже хлопці хвалилися своїми осягами у піонерстві та нічними мандрями по полях за азимутами. Дівчата теж собі хвалилися своїм таборуванням, хоч ми вважали їх не такими “справними пластунами”, як себе самих. У товариській суперечці нам приємно минав час.

За тих два тижні таборування ми зжилися зі собою, нас лучила своя мова, життя серед природи, пластовий дух і свідомість, що так впродовж тих кільканадцяти днів ми створили клаптик своєї батьківщини у чужому світі.

Після кожної нашої зустрічі, (хоч я трохи жалував, що вона лишалася байдужою до

мене і що наші прощання тривали коротко й кінчалися коротким “Па! Па!” чи лиш невинними жартами — “Вважай на вовка, коли вертатимешся назад до табору!”, або “Добраніч, Па-па, поцілунків нема!”) я відчував щастя, що тут, у далекій місцевості, знайшов я друзів таких, як я, які не соромилися своїх предків, що хотіли плекати свою спадщину та передавати цю любов до свого рідного народу молодшому поколінню пластунів, а скорше чи пізніше виховати своїх дітей на свідомих українців. І усміхався я на думку, що може за двадцять чи тридцять років наші діти зустрінуться на цих самих таборах, але може тоді моя дитина зазнає більше щастя та зуміє зачарувати її дитину... та це вже буде інша історія.

І легше ставало на серці, думаючи про це наше нове покоління, яке виросло в добробуті серед чужого світу, та котре не гнуло свого хребта перед чужинцем, а ставало прямо біля когось іншого й гідно репрезентувало своїх незнаних, але незабутніх предків. І відчув я після нашого останнього прощання, що може тут, серед нашої матері-природи почало виростати це нове покоління.

Минув табір, але в мене не минула пам'ять про неї, бо не так легко випустити свої мрії із серця. Чув я від друзів, що вона здобула перше місце в точуванні у дівочому таборі. Думкою я радів, що даремно вона старалася завжди сумлінно та з переконанням виконувати свої обов'язки та завдання. Але чи в хвилини своєї перемоги згадала вона мене? Та це не важливе, хоч болюче мені; найважливіше — вона одержала признання за свої старання та невпинну працю над собою. Шкода лиш, що не було нагоди їй погратувувати; а так хотілося, щоб вона знала, що вона не була мені байдужою, що я радів її успіхами, що був щасливим тому, що вона була щасливою.

Лишив я наше місце таборування із смутком, і глянувши останній раз на ту “полянку змагань”, жалував, що табір так скоро минув... і що може вже більше її не побачу. Але нехай так буде; може й краще для неї. І подався я босоніж через річку — у світ цивілізації.

У поворотній дорозі назад до свого міста вступив я на одну пластову оселю відвідати пластунів, що там перебували. Якраз збиралися хлоп'ячий і дівочий табори на ватру: чути було гамір, сміх, десь звуки гітари, і... немов спів соловейка почув я її голос. Прислухався...

так, це, безсумнівно, вона. Оглянувся, і побачив її біля ватри, в колі юнацтва; провадила ватрою, і чув її голос: "Гей-гу, ватра горить"... Чи не знаменитий збіг обставин? Сів на землю, біля наймолодших юнаків, і почав співати з ними, і безупинно глядів на неї. І не зчувся, як залунало "Сіріли у сумерку"; опісля всі встали, "ліву на праву" подали, залунало серед гір могутнє "Добраніч", і вже бунчужні на ціле горло почали організувати все юнацтво: "Дівчата, була збірка!", "Юнаки, не швендяйтеся, бо кропну вас!" Незабаром почали втихати голоси, лави юнацтва рушили більш, чим менш організовано до своїх таборів, але біля ватри лишився ще малий гурт пластунів. Впізнав я там одного, другого старшого пластуна,

кілька дівчат, всі в одностроях, а посередині — вона, освітлена багряним відблиском погасаючої ватри. Приступаю ближче, чую хтось щось розповідає, у відгомін чути сміх; я вже серед гурту, обзиваюся:

— Добрий вечір, добрий вечір, Катрусю! Бачу, що ти ще не віджила від одного табору, а вже провадиш другим!

І серце тремтить: як вона мене привітає? Та замість рідного привіту, чи навіть байдужої відповіді, крізь мозок прорізали мене слова, як колючий дріт, але поволі, поволі, немов шукаючи найбільш болючого нерва:

— О, "гай, Енді, ай невер експектед ту сі у гір. Бай да вей, гайз, дис із Андрій, ай мет гім ат а камп а фю вікс агов, іт ваз..."

ст. пл. Юрко Мончак

МУЗИКА

ІЗ МІЗИНСЬКОГО КУРГАНУ

Яка найстарша музика в світі?

Недавно українські археологи знайшли найстарші музичні інструменти в світі. Знайдено їх в археологічних розкопках коло міста Мізин на Україні. Вістка про цю сенсаційну знахідку розійшлась по цілому світі; писали про це і в Америці, в різних газетах і журналах. Навіть газета "Нью Йорк Таймс" мала про це важливе відкриття окрему статтю із знімкою.

Які ж це були інструменти і з якого часу? Археологи датують їх приблизно на час 20,000 років тому, за старої кам'яної доби, палеоліту. Україну заселявали в цей час люди яких ми зовемо Кро-Магнонцями. В цей час панувала на землі льодова доба, і на українських землях, коло Мізина, було дуже зимно — щось, як сьогодні на північному Сибірі, чи на Алясці. Люди жили в печерах, чи примітивних шатрах. Полювали вони на великих звірів, головню на велетенських волохатих слонів — мамутів. Тож і наші перші музичні інструменти зроблені були з кісток мамутів. Ці кістки помальовані різними взорами червоною фарбою. На них багато знаків щодо ударів: наші предки вдарили їх ритмічно, як барабани. Напевно люди танцювали до цієї "музики", як танцюють сьогодні різні дикуни. Можливо, мали вони різні релігійні танці, перед тим поки вибиратись на лови... Ми не знаємо, яка була ця первісна музика, бо тоді ще не було ані нот, ані магнітофонів. Але музика якась це була. Знайдено не один інструмент, а цілу "оркестру" із кісток, з яких кожна видає інший тон. Недавно в Україні накручено цілу платівку із звуками цих перших у світі інструментів. Так мусіла звучати найстарша в світі музика!

подав Любомир Онишкевич

З одноднівки ЮМПЗ 82

"Мандрівка з минулого в майбутнє"

Розбита лямпа

Одної ночі Галина дивилася надвір крізь вікно. Вона ще ніколи не бачила такої страшної бурі. Дощ ішов і дуже дув вітер.

Галина жила із своєю родиною між малою річкою і поїздовими шинами. Але тому, що було так багато дощу, ріка виллялася і вода вже досягала спальні.

Галинин тато працював на залізничній станції. Коли вона почула поїзд, знала що сталося. Дзвін з поїзду задзвонив пару разів. Тоді можна було чути, що поїзд упав у воду.

Коли Галина це почула, вона сказала своїй мамі, що вона йде побачити, що сталося. Її мама не була дуже задоволена, але дала Галині татову стару лямпу й сказала, щоб вона була дуже уважною.

Галина засвітила лямпу, вдягнулася в плащ та пішла надвір. Вітер тепер сильніше дув, ніж перед тим. Вона пішла шинами аж до місця катастрофи. Вона тоді кликнула, чи хтось там був. І якийсь голос обізвався та сказав, що там двоє людей тримається дерева.

Хтось також їй крикнув, що наступний поїзд не зможе туди проїхати, бо впав би у воду.

Галина скоренько мусіла думати і вона вирішила, що піде до міста, щоб дістати поміч. Місто було лише на одну милю віддалене, але воно було на другому боці великої ріки й єдиний спосіб туди дістатися був через довгий дерев'яний міст, яким їздили поїзди. Навіть упродовж дня було дуже небезпечно ним іти. Шини були далеко одна від одної та можна було дуже легко впасти у воду.

Але Галина почала переходити міст, бо хтось мусів сказати про нещасливий випадок, що там стався. Вона впала кілька разів і при тому розбила лямпу та через те загасло її світло. Далі вона мусіла іти в темряві й з дощі. Багато разів вона мало що не впала у воду. Але найбільше боялася, що нагло може в її лице засвітитися поїздове світло. Вкінці вона дісталася на другий бік і побігла до залізничної станції.

Один з працівників її пізнав та запитав, що сталося. Вона розповіла, що попередній поїзд не міг переїхати міст і впав у воду та що коло ріки є два мужчини, що тримаються дерева. І вона зімліла.

Якраз тоді свиснув поїзд. Він не мав стати на цій станції, але працівник, що говорив з Галиною, побіг надвір, махаючи червоною лям-

пою. Він сказав кондукторові, що та дівчина врятувала поїзд. За той час Галина прочуяла і розказала всім, що сталося. Тоді всі пішли рятувати тих двох мужчин, що трималися дерева. Потім вони відправили Галину до її хати.

Коли вона встала наступного дня, то побачила своє ім'я в газеті. Всі приходили до неї, писали листи зі всіх частин країни. Залізнична компанія дала їй квиток, який вона могла уживати, коли хотіла.

Христя Василік

Нові платівки

“Пісня ночі” — Коломия

У складі оркестри “Коломия” є: Михайло Кобилецький, Петро Бабай, Борис Мельниченко та Михайло і Тиміш Грицюшкови з околиці Ст. Кетеринс, Онтаріо. Хоч на платівці записано аж 13 пісень, одностаїні, деколи навіть примітивні ритми в багатьох піснях надають почуття монотонності. Найслабші приклади, це надзвичайно упрощені ансамблем пісні Івасюка — “У долі своя весна” (Івасюк/Рибчинський) та “Запроси до танцю” (Стельмах/Івасюк). У народному репертуарі “Коломия” вив’язується значно краще.

Hutsul Records
5 Audrey Street
St. Catharines,
Ontario L2N 1G3

“Кобза” — Канадське Турне 82”

Київський вокально-інструментальний ансамбль “Кобза” може стати прикладом якому-будь подібному ансамблю в Америці чи в Канаді. Хто мав нагоду послухати їх під час їхнього канадського турне восени 1982-го року, напевно цього не заперечить. Ті, що не мали нагоди їх послухати, повинні собі набути платівку, видану з нагоди цього турне, на якій записано дванадцять перлин з концертного репертуару “Кобзи”. Керівник ансамблю — Євген Коваленко. Ця платівка є необхідною для кожного, що хоч трохи цікавиться українською музикою.

Yevshan Communications
P. O. Box 125,
Station St. Michel
Montreal, Quebec,
H2A 3L9

Solovey

2196 Sidney Drive
Mississauga, Ontario,
L4Y 1Y4

“Соловей”

Це перша платівка молодого, але талановитого ансамблю “Соловей” з Торонта, членами якого є: Петро Байрачний (акордеон, клявіатури, спів); Віктор Ліщина (бас-гітара, мандоліна, фортепіан, спів); Бил Гаврищук (бубни, перкусія); Роман Шовкевич (гітара, спів) та Сем Єрулло (саксафон). Головна заввага до платівки це те, що записано забагато відомих пісень, які вже не раз появлялись на платівках інших ансамблів (“Циганочка”, “Червона рожа трояка”, “Ворожка” тощо). Найкраща пісня це “Соловей” — авторства Віктора Ліщини, члена ансамблю. “Соловей” — добре зіграний ансамбль “кабарежного” стилю, якому конче потрібно нового репертуару.

RUTA

1317 W. Fayette St.
Syracuse, N. Y. 13204

“Жовте Листя” — “Рута”

Оркестра “Рута” з Сіракуз, Н. Й., недавно видала свою третю платівку “Жовте листя”. Щодо технічного виконання, запису і аранжировки — це найкраща з трьох платівок. Зате деякі пісні “Рүти” не підходять, а саме, глибоко ліричні пісні Івасюка — “Жовте листя” та “Відлуння”. У жвавому, танковому репертуарі, ансамбль вив’язується значно краще. (“Вечорі в Карпатах”, “А калина”, “Самотність” і “Обманула”).

Склад Руті: Орест Грицик — трубка, провідний вокаліст, фортепіан; Анна Грицик — спів; Михайло Бриндзя — бубни; Петро Луцишин — гітара, спів; Дейв Санишин — акордеон; Рей Гречко — саксафон.

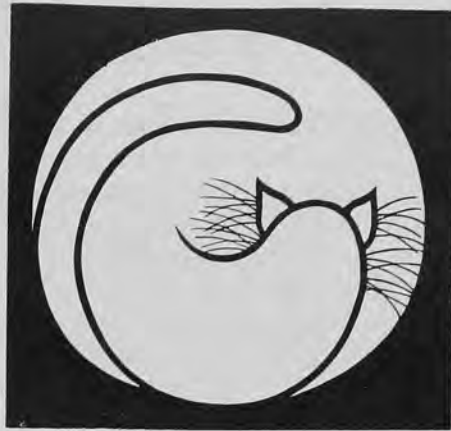
“Водограй”

Це перша платівка ансамблю “Водограй” з Чикаго. (Не той “Водограй” з Нью-Йорку, який заснувався значно скорше — в 1974-му році). Дуже шкода, що не зважаючи на інструментальні та вокальні спроможності ансамблю, половина платівки — це майже дослівні переспіви пісень з популярних платівок Любомири Ковальчук (“Казка”, “Верба”, “Ворожка”, “Пісня волі”, “Сину, качки летять”). Навіть репертуар з України (“Водограй”, “Баляда про дві скрипки”, “У долі своя весна”) забагато нагадує обробки Євдокименка — керівника ансамблю “Червона Рута” (солістка — Софія Ротару). Хотілося б хоч трохи оригінальності! Може другим разом!

ВИЗНАЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МИСТЕЦЬ

Ім'я Якова Гніздовського знайоме, я певна, кожній українській людині, а також не мало людям інших національностей. Його різноманітні малюнки й дереворізи появляються в

Дереворіз Якова Гніздовського — “Кіт”

численних домах, в книжках, на виставках і сповняють українців великою гордістю, що такий визначний мистець походить з їхнього роду.

Маестро Гніздовський працює тепер над іконостасом церкви Пресвятої Трійці в Кергонксоні. На “Союзівці” він має свою студію. Хоч іконостас вимагає багато праці, проте він виконує багато інших завдань. Цього літа він улаштував виставку праць в Лондоні, а також приймав участь у Світовій Виставці Українських Мистців в Торонті.

Ательє Я. Гніздовського дуже інтересне. Тут всюди, де не глянути — малюнки, рисунки, фарби та мистецьке приладдя. На столі лежать журнали “Нешонел Джеографік”. Ось відкрита сторінка журналу із знімками звірят і птахів, що показані з анатомічною вірністю.

Ми, пластуні, можемо бути подвійно гордимися з нашого славного мистця. Яків Гніздовський, як казав мені, був членом Пласту аж до його розв'язання в 1930 р. Він далі почуває себе членом нашої організації та допомагає їй матеріально. Ось, саме літом цього року він подарував цінний дереворіз на пластову льотерію в Кергонксоні, за що ми йому дуже вдячні.

пл. вірл. Катруся Федорика

Пластун є ощадний...
 (4-та точка пластового Закону)
 ... добре також коли щадить в українській установі
 нагоду до того дає: **Кредитівка “Самопоміч”**
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07303

Ось у новий дім в'їжджають його мешканці. Кожен привіз своє майно. У різних людей і речі різні. В одного багато книжок. Дивись які товстелезні! Мабуть, господар їхній дуже вчена людина. Інший кохається в картинах. Їх стільки, що на всі стіни вистачить! А якась жінка обіруч тримає горщик з фікусом.

В різних людей — різні уподобання. Проте, які б не були в них смаки, що б вони не полюбили, всі привозять меблі. Без них не обійтись.

Щоправда, не у всіх меблі однакові. В одних нові, допіру з магазину. Вони навіть схожі. Мабуть, з однієї фабрики. Хоч би не переплутати, де чий!

А дехто привіз меблі зовсім старі, зроблені багато років тому. Може п'ятдесят, а може, й сто. Є простенькі, а є й розкішні, прегарні. Наприклад, крісла, в яких ніжки схожі на лев'ячі лапи, а спинки прикрашені хитро-мудрим візерунками. Або буфет, на дверцятах якого майстерно вирізьблені грона винограду, яблука, квіти...

Різняться меблі не лише за віком і формою, а й за матеріалом, з якого їх зроблено. З дешевого дерева й меблі найчастіше дешеві,

прсті. А ті крісла та буфети, про які ми щойно згадували, зроблені з найдорожчих порід. Вони мають свої назви, наприклад: "червоне" дерево, "чорне".

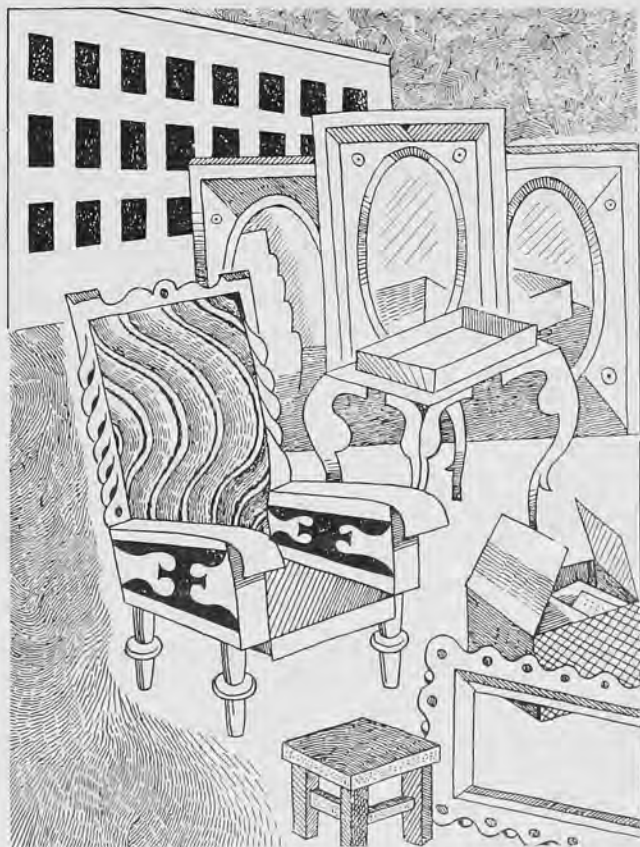
До коштовної деревини належать, наприклад, карельська береза і дуб. В дуба надзвичайно міцна й тверда деревина. Дуб, що довго пролежав у воді під шаром піску та мулу не тільки не гние, а стає ще міцнішим. Він має назву "морений дуб". З нього виготовляють найкоштовніші меблі. Відполірований, він блищить, неначе дзеркало.

Коли ми говоримо про березу, уявляємо собі тонку білокору красуню. Проте є різні породи цього дерева, і не в усіх кора біла. У так званої "кам'яної" берези вона темно-сіра. В "залізної" — фіялково чорна. Та найдорожча карельська береза. Вона знаменита не кольором кори, а текстурою. Текстурою називають природний малюнок, утворений волокнами деревини. Інколи навіть здається, що його намалював талановитий маляр. Карельську березу природа розмалювала дивовижними візерунками: промінцями, зірочками та вузликами різноманітних відтінків жовто-брунатного кольору. Коли карельську березу відполірувати, вона аж сяє, ніби світиться зсередини. Найкоштовніші меблі колись робили з карельської берези, з мореного дуба та чорного і червоного дерева.

В наші часи меблі виготовляють із нових дешевих матеріалів, лише вкриваючи їх зверху тонким шаром дорогої деревини.

Із збірки "Дарунки зеленого друга"

Юрко Гундич

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекюрація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
Realtor — Insurance Agent
 527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
 2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
 4984 Dundas St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666
INSURANCE:
 2336-A Bloor St. W. — Toronto — Tel. 763-5666

Найцікавіша частина програми ЮМПЗ була триденна прогулянка розвідувачів у гори Адірондак. До цієї прогулянки ми приготувалися ціле літо. Купували виряд (шатра, кухні, мішки до спання, добрі черевики до мандрівки тощо). У час курінного табору самі собі варили і ходили на прогулянки з повним вирядом.

В суботу рано 14-го серпня ми приїхали на Вовчу Тропу і зареєструвалися. Наш гурток "ПАНТЕРИ" з Клівленду був призначений до нурення "ДЗВОНИ". Ми розтаборилися і запиталися з іншими гуртками.

Відкриття табору юнаків під назвою "УПА" відбулося в суботу по полудні. В цей спосіб ми розпочали нашу програму зустрічі. В неділю, після загального урочистого відкриття зустрічі нам сказали, що на другий день рано поїдемо на триденну прогулянку, чим ми дуже втішилися. В понеділок рано ми спанувалися і по роздачі харчів на три дні відмашерували з повним вирядом до автобусів, які на нас чекали на парковій площі. Наш автобус від'їхав останній.

В нашій автобусі були три групи мандрівників. Було тісно, бо частина автобуса була завантажена наплечниками.

Місця, де ми мали висідати з автобусів — були малі, незаметні зупинки при дорозі. Наш гурток приїхав на призначене місце висадки по трьох годинах їзди. Погода була соняшна,

Непрохідна траса (затоплена бобрами), яку треба було обійти стежною поміж

Андрій Галяревич і Ярмо Сидір мочать ноги в зимній річці

повітря гірське і свіже, не було парно.

На нашу трасу були призначені дві групи, які мали вирушати в інший час,

бо мандрувати можна було лише по 10 осіб по тій самій трасі в той самий час.

Ми збираємо чорницю біля шатер і варимо сніданок

Ми вписалися до мандрівної книги й відразу пішли по нашій визначеній трасі "ОРЕГОН ТРЕЙЛ", користуючись картою і компасом.

Незабаром ми зустріли групу дівчат з Вінніпеґу, яка мала йти перед нами в ту саму сторону. Їхній автобус спізнився понад годину, а також скинув їх задалеко. Ми їм сказали, що вони йдуть в доброму напрямі, й порадили, щоб вони зачekali омоло 15 хвилин і після того пішли за нами.

Ми залишили дівчат і пішли скорим кроком не дуже стрімкою трасою. Ми не були ще змучені, але повні сил до мандрівки.

Наша траса вела нас майже весь час через густий ліс. Час до часу ми виходили на поляну, або берег ріки й тоді мали змогу бачити трохи краєвиду, а були це великі горби, зарослі деревами. Їх часто переділювала камениста річка, в якій не було багато води, бо не падали дощі.

Річка й гори нагадували мені українські КАРПАТИ, які я знаю лише з оповідань та знімок.

На нашій трасі ми зустрічали повалені дерева і треба було через них перелазити, або лізти попід спід. З повним наплечником не було легко це робити, бо гілки поваленого дерева все заважали. Також небезпечно було йти по покритім мохом камінню. Легко можна було посковзнутися і розбитися.

Деякі мандрівники з нашої групи були хворі на шлунок або горло вже першого дня. Всі вони, однак, за три дні мандрівки виздоровіли і щасливо вернулися до табору на "Вовчу Тропу".

Траса не була добре позначена і можна було легко заблудити й піти в злу сторону. Дорога, по якій їздили авто, була вбита й тяжко було завважити малу, незамітну стежку, зарослу кущами і травою, на яку ми мали скрутити.

Першого дня ми мандрували до сьомої години вечора, зупиняючись лише на короткі відпочинки. Перший раз відпочивали ми на поваленому мості, напилися води, почастилися кількома родзинками і написали листа до групи дівчат з Вінніпеґу, що йшла за нами.

Другий раз ми спочили біля джерела води. Ніхто з нас не мав великої охоти набирати й пити ту воду, бо вона не була чиста. Однак тому, що

ліпшої води не було, ми почали ту брудну воду пити, додаючи до неї пілюлі, що мали її очистити.

Топографічна карта, котру ми дістали в таборі перед прогулянкою, була з 1953-го року. Позначені на карті траси були непрохідні, бо були під водою. Ми мусіли обходити лісом кілька миль довкола. Бобри збудували там тами і затопили цілу долину. Її треба було обходити. Ми були щасливі, що могли перейти на другий бін по поваленому дереві й у той спосіб скоротити собі дорогу, щоб повернути назад на нашу трасу. Також будинки, які були побудовані після 1953-го року, не були зазначені на мапі і це також нас милило. Але все ж таки ми давали собі добре раду в терені і на кінець зустрічі наш гурток виграв перше місце з картографії.

Під вечір ми були вже змучені й почали шукати за місцем, щоб розбити табір і переночувати. Знайшли ми відкриту поляну коло річки і рішили там переночувати. Ми розбили шатра, розпалили вогонь і почали варити вечерю. На вечерю ми мали бульйон і канапку зі шинкою і сиром. Це була наша перша їжа від снідання, що його ми їли ще на Вовчій Тропі. Як кухарі варили воду на вечерю, що мала називатися зупою, ми пішли купатися в зимній річці. Як ми вилізли з води, то побачили, що не лише ми самі були у воді, але були також п'явки, що їх треба було стягати зі себе.

Перша стежка: Андрій Галєревич і Ярно Сидір

З'їли ми вечерю й сіли коло вогника, щоб підготувитися до теренової гри, послушали гутірку про УПА й пішли спати. Я, мій приятель Ярно і друг Марно, замість спати в шатрі, рішили спати надворі під соснами.

На другий день рано ми встали, скупалися в річці, зварили на снідання

вівсяні платки і з'їли їх зі свіжими афинами, що їх ми назбирали. Опісля ми згорнули свої шатра, спанували наплечники і вирушили в дорогу. Погода знову була чудова, дарма, що вночі була густа мряка й блискало без громів. Рано мряка осіла і був чудовий день.

Пластун розвідувач Андрій Галєревич

Ми знову вирушили по своїй трасі й ішли скорим кроком. Траса далі провадила через ліс, але стежки були зарослі травою. По двох годинах ми завважили, що наші підколінки й шкарпетки були набиті колоссами з трави, що чимраз більше в'їдалися нам в ноги. Треба було затриматися, стягнути черевини і шкарпетки, щоб витягнути колосся, що вбилося в ноги під час ходу. Шкарпетки були цілі зелені з колоссям, яке дуже кололо і в'їдалося в тіло. Нам забрало пів години, щоб висмикнути те колосся з шкарпеток. Врешті ми пішли далі. Ставали тільки пити воду з потоку, переходячи попри громами повалені дерева.

В полудне нас минула група пластунів, яка йшла з супротивного боку. На переді йшов провідник "Лирп" — Андрій Синиця в чорних окулярах, з великим компасом на шиї і з великою ліхтарною, прив'язаною до наплечника. З таким провідником ніхто не міг би загубитися. Вони нам сказали, що їхня траса йшла цілий час під гору. Це означало, що ми будемо йти в долину. По кількох хвилинах ми попрощалися і пішли далі.

Коло полудня ми прийшли на дуже гарне місце. Був там ливновий міст через річку, добра вода і збудоване вогнище. Там ми зупинилися на обід.

По обіді був призначений час на довгий відпочинок і дозвілля. Після купелі ми почали пізнавати терен. Одні хлопці пішли наперед визначеною дорогою, а я і Ярکو пішли в напрямі назначеному на мапі містечка Гаррісбургу. Тому, що воно було задалеко, або може взагалі вже не існувало, ми вернулися назад по кількох милях дороги.

Як ми вернулися, застали на місці нашого відпочинку дівчат з Вашингтону-Балтімору, які заблудили і верталися назад тією самою дорогою, що ми йшли.

Дівчата мали за провідників подругу й друга зі старшого пластуна, які мандрували з ними. Старший пластун, мабуть, більше орієнтувався по "зорях", чим по топографічній карті, іншими словами, був замріяний серед такої великої групи гарних дівчат. Напевно кожний в його позиції також бажав би "загубитися"!

Ми познайомилися з пластунками, оповіли про наші пригоди і помандрували ще кілька миль вперед по нашій трасі. Денно ми мандрували 7 до 8 миль. Це може не є дуже багато, але з повними наплечниками в горах можна скоро втомитися.

Після зустрічі з дівчатами наші настрої цілком змінилися. Ті, що були змучені й ішли позаду, набрали нових сил і охоти до дальшого мандрування.

Під вечір ми зупинилися коло річки, розтаборилися, помилися і почали варити вечерю. Здалека було чути громи. Голос громів відбивався від гір і не можна було вгадати, звідки йде буря.

У сумерку ми почули голоси й завважили, що здалека хтось іде по стежці. Була це група наших дівчат з Вінніпегу. Вони йшли за нами по тій самій трасі, але зблудили першого дня і знайшли нашого листа, що ми їм написали, аж на другий день. Як вони прочитали листа, то рішили нас наздігнати. Вони мусіли перейти за один день ту саму віддаль, що ми перейшли за два дні, й тому були дуже змучені, але задоволені, що нас зловили.

Буря з громами нас оминула і ми про неї цілком забули. Вечір проминув нам дуже приємно довкола вогника. Ми мали нагоду запізнатися зі ще одною групою пластунок.

Юнани з Клівленду, Огайо, під час 3-денної прогулянки ЮМПЗ-1982 в горах Адівондан, зліва: Борис Пануш, Марно Крутиголова, Левко Голубець, Андрій Базарно, Марно Сторонинський, Юрно Базарно, Тарас Оленчук, Роман Цибин, Ярно Сидір, Мирон Сілецький, Юрно Оришневич (захований), друг Марно Фаріон

В середу рано ми встали, помилися, зварили наше останнє снідання, що складалося з какао і пів "греноля бар". Були це рештки нашого харчового приділу аж до часу повороту на "Вовчу Тропу". Той увесь харч, що ми дістали на три дні, можна б було з'їсти за один день. Мушу сказати, що ми не переїдалися на прогулянці, та це нічого не пошкодило нашому доброму настрою. Однак, коли б ми були знали, що нас будуть "морити голодом" на прогулянці, ми були б краще приготувалися і забезпечилися харчами. Але це все маловажне. Ми мали гумор і насичувалися свіжим повітрям.

Останній день прогулянки знову був чудовий і соняшний. Склавши шатра, ми пішли в дальшу дорогу. Ця остання частина дороги була найкоротша. Ішли ми три до чотири милі, і добре плянували, щоб не спізнитися до автобуса, що мав нас завести назад на "Вовчу Тропу". Як ми прийшли на призначене місце, то мусіли ще чекати дві години на автобус. По дівчат приїхав "вен" і відвіз їх до їхнього автобусного перестанку.

Перша стежа: Андрій Галаревич і Ярно Сидір

Чекаючи на автобус, ми відпочивали та приємно згадували останні три дні нашої прогулянки. Приїхали ми з поворотом до табору на "Вовчу Тропу" перед шостою годиною вечора задоволені, збудовані і... голодні.

Наш курінь "ДЗВОНИ" виграв перше місце, а наш ювілейний гурток "Дзвони-3" здобув четверте місце в загальному точкуванні та перше місце з картографії і друге місце з плавання.

СКОБ!

Андрій Галаревич,
17-ий Курінь УПЮ ім. Байди
Вишневецького в Клівленді.

Від ліва: сен. Павло Ткач (СУМ), Івась Гвозда, мол. (Пласт), Микола Підгородецький (Пласт), Марта Шоробура (СУМ), Ігор Годжан (СУМ), Ліда Гвозда (Пласт, читає Караванського "Колискова"), Марко Гудзян (Пласт, читає доповідь про Юрка Шухевича, Богданна Батрух (СУМ), Борис Банум (Студентська Громада), Наталка Чомко (СУМ), Юрко Войтович (Пласт).

ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТІ В СІРАКУЗАХ

Молодечі Організації в Сіракузах — СУМ, Пласт і Студентська Громада відзначають кожного року 12 січня, як ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТІ З УКРАЇНСЬКИМИ ПОЛІТИЧНИМИ В'ЯЗНЯМИ. Започатковано цю традицію на заклик В'ячеслава Чорновола в 1976 році. Це вже 8-ий раз з черги виявила молодь нашої громади свою солідарність з нашими в'язнями в Україні.

У програмі відзначування переведено одноденну голодівку, яка обов'язувала всіх членів від 14-го року життя, а у вечірніх годинах відбулися спільні сходи з запланованою програмою. В цьому році господарем сходин був Пласт, тому, після відспівання українського національного гімну, сходи відкрив станичний пл. сен. Іван Гвозда, привітавши сумівську й студентську молодь, та підкресливши те велике значення, яке має спільна праця молодечих організацій, зокрема в ділянці духового єднання з молоддю в Україні.

Сеніор СУМ-у Павло Ткач відчитав заклики Молодечих Організацій Пласту, СУМ-у і ОДУМ-у, який з нагоди Дня Солідарності появився у нашій щоденній пресі.

В цьому році вся програма сходин була присвячена найбільш терплячому в'язневі Юркові Шухевичові. Доповідь про Юрка Шухевича виголосив ст. пл. Марко Гудзяк, після чого всі

присутні відспівали пісню "О, Україно..." Віршик Лесі Храпливої "Юрчин" відчитав ст. юнак Олесь Башуцький, допис з журналу "Крилаті" "Вірний син України" читала ст. юн. Богданна Батрух, а допис з "Юнака" п. н. "Батько і Син" читав ст. пл. Микола Підгородецький. Ст. пл. Ліда Гвозда відчитала з великим чуттям вірш С. Караванського "Колискова", а статтю з "Крилатих" п. н. "Бо він Син Командира" читав ст. друж. Ігор Годжан. Про "Третій засуд", текст виготовлений на підставі статті Ніни Стронатої-Караванської, поміщеної в "Шляху Перемоги", читав ст. пл. Іван Гвозда, мол., а статтю з "Крилатих" — "Зголосився відбутися ув'язнення за Юрка Шухевича" — читала друж. Марта Шоробура. Виготовлений, на підставі повідомлень зі "Шляху Перемоги", текст про акції еміграції в обороні Юрка Шухевича читав студент Борис Банум, а вірш з журналу "Авангард" п. н. "Юрко, син Романа" читала ст. юн. Наталка Чомко. Програму закінчено відчитанням декларації політичних в'язнів п. н.: "Україна здобуде незалежність", яку відчитав ст. пл. Юрко Войтович. Станичний пл. сен. Іван Гвозда, який виготовив лист до през. Рефена, відчитав його і всі присутні підписали. Пісню "Не пора" і молитвою "Боже Великий" закінчено ці спільні сходи. Всі присутні склали

грошові датки на допомогу родинам політичних в'язнів.

Мабуть, небагато громад в Америці може похвалитися спільним відзначуванням Дня Солідарності молоддю усіх молодечих організацій, які існують на терені громади. Ми можемо похвалитися нашим успіхом і дай, Боже, щоб в майбутньому і на терені других громад прийшло до такого об'єднання.

М. Л.

ЮНАЦЬКЕ СВЯТО МИКОЛАЯ

16-го грудня 1982 р. в залі школи св. Івана Хрестителя зібралося юнацтво Ньюаркської станиці. Кожний мав зі собою опакований дарунок. Ми сіли перед сценою і колядували, а впорядники збирали дарунки. Нагло згасли світла, відчинилася куртина і на сцену вийшли ангели і чортики. З часом, між ними стала сварка, бо ангели чулися покривджені, що вони мусіли св. Миколаєві складати пакунки, а чортики лишень собі сиділи й сміялися. Ангели рішили страйкувати. Вони зійшли зі сцени й скоро вернулися з написами — "СТРАЙК"! Друг Тарасюк, перебранний, як ангел, ніби розізлився, і так сильно гримнув написом об підлогу, що аж напис розлетівся.

Нагло вийшов на сцену св. Миколай (друг Стасюк), розгнівався на страй-

нуючих ангелів і привів на сцену "Е.Т." (подругу Олю Стасюк). Вони торкнулися пальцями і "Е.Т." почав складати дарунки, а св. Миколай їх нам роздавав.

Дев'ять перебраних впорядниць та впорядників зробили нам велику приємність. Мені це представлення дуже подобалося. **СКОБ!**

пл. прих. Лада Гапій
З "Вістей Пластової Станиці в Нью-арку" ч. 1. 1983 р.

ЮНАЦЬКІ КУРЕНІ У ФІЛЯДЕЛЬФІІ ПРИ ПРАЦІ

Юнацькі курені Пластової Станиці у Філядельфії — 1 Курінь ім. Федя Черника під проводом пл. розв. Ярна Кульчицького, 4 Курінь ім. Ольги Басараб під проводом пл. розв. Талі Гевки, 11 Курінь ім. Романа Мстислави-ча під проводом пл. розв. Олеса Гладкого та 14 Курінь ім. Олени Теліги під проводом пл. вірл. Христі Санторе проявляють велику активність в громадському житті міста Філядельфії.

Крім участі у національних святах та в імпрезах, що їх влаштовує Пластова Станиця, молоді юнаки й юначки працюють самодіяльно.

Вже другий рік у місяці жовтні ми влаштовуємо маснараду, на яку приходить юнацтво, переbrane як різні звірі, птахи, модерні потвори і традиційні принцеси. І так цього року наш заробіток з цієї імпрези, який виносив 200.00 дол., ми переслали адміністрації журналу "Юнак" на низку передплат цього журналу для бідних дітей у Бразилії.

В часі Різдва Христового багато юнаків і юначок принесло різні забавки, убрання, книжки до малювання, крейдки, фарби і навіть одяги, з якими ми повиростали, щоб подарувати це бідним сиротам у Бразилії. Всі ці речі ми самі попакували і передали до ЗУДАК-у для висилки за океан.

Кілька разів у році, після тижневої праці, ми влаштовуємо вечірки в залі УОКЦ для товариської розваги. В лютому цього року ми плануємо перевести Свято Зими враз із лещетарською прогулянкою.

Після науки в американській та українській школах, ми всі чекаємо на п'ятницю, щоб спільно відбувати сходи, а по сходах ще довго говорити про різні наші пляни.

пл. розв. Ярмо Кульчицький

ПЛАСТУНИ БРІДЖПОРТУ ВІДЗНАЧИЛИ 22 СІЧНЯ

Праворуч о. Ярослав Шуст, далі новачка Юлія Вучек, ст. пл. Стефан Пелешун, посадник міста дост. Леонард Паолеті, пл. сен. Василь Пелешун і нован Михась Вучек.

З нагоди Дня Української Незалежності і Соборності відбулися в Бріджпорті, Конн., ЗСА, відвідини посадника того міста, який підписав окрему проклямацію з приводу пропам'ятної дати 22-го січня 1918/19 років. Того

дня був також вивішений український прапор на ратуші Бріджпорту.

У відвідинах посадника міста Л. Паолеті були, як щороку, також члени Пластової Станиці в Бріджпорті.

подав пл. сен. В. Пелешун

Пл. вірл. Христя Санторе; пл. розв. Я. Кульчицький; пл. розв. О. Гладкий; пл. розв. Т. Гевка — курінні юнацтва пластунів у Філядельфії — пакують дарунки для сиріт у Бразилії.

Дякні учасники маснаради
29. 10. 1982

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА",

ЩО ВПЛИНУЛИ ДО 15 БЕРЕЗНЯ 1983 РОКУ

ЗСА

Замість квітів на могили: (дивись посмертні згадки) \$70.00

КАНАДА

Юнацькі курені, Вінніпег \$17.00

Разом: \$87.00

Замість квітів на могилу

У світлу пам'ять

ПРОФЕСОРА АДРІЯНА-БОГДАНА КАРМАЗИНА

колишнього пластуна

на пресовий фонд "Юнака" склали \$50.00:

Ляля і Роман Бараболяни; Анна і Гліб Ляшинські;

Оля і Василь Хадаї; Стефа і Роман Цегельські;

Наталія Шараневич.

(усі зі США)

Замість квітів на могилу

св. п.

ст. пл. РОМАНА ІВАНЧИШИНА

з Бронксу, Н. Й.,

склали на пресовий фонд "Юнака"

по \$10.00: п. Р. Бобян з дружиною;

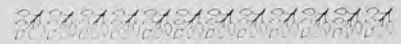
п. Е. Моцюн з дружиною.

Разом: \$20.00

(Йонкерс, Н. Й.)

Юнацькі курені з Вінніпегу переслали \$17.00 на пресовий фонд "Юнака" — заробіток з вечора "Спомини з таборів".

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙНУ —

запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.

Години урядування: понеділки і п'ятниці

від год. 6-ої до 9-ої вечора;

середа від год. 9-ої до 12-ої перед полуднем.

- Кредитова Кооператива в Пассейну платить 7% дивіденди від ощадностей — нараховуємо чвертьрічно.
- Студентські позички — до сплати після закінчення студій.
- Позички на авта та всякі потреби домашнього вжитку.
- Безплатне для членів життєве забезпечення ощадностей до висоти \$2,000 і позичок до висоти \$10,000.
- Сертифікати за високим опроцентуванням.
- Федеральне забезпечення членських уділів до висоти \$100,000 на одного члена.

Вступайте в члени в годинах урядування
в домівці кооперативи.

229 Говп Авеню * Пассейн, Н. Дн. * Тел.: (201) 473-5965

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ**

та

- приймає **ОЩАДНОСТІ**.

- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.

- **Урядові години:**

вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,

2199 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 1N2, Canada

Phone: 769-9998

Пластуні і Пластунки в Торонті!

СКЛАДАЙТЕ

СВОЇ ОЩАДНОСТІ

у Пластовій Кредитівці!

Хто з Вас подорожує

• літаком • кораблем • поїздом • автобусом
у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той долар, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ ПЛАТИМО 6%
- ЦЕРТИФІКАТИ ЗАРОБЛЯТЬ ВІД 6 1/2 до 9%

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“
У ЧІКАГО**

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Централа: 295 College St., Toronto, Ont. M5T 1S2

Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ: 3635 Cawthra Road (біля Української
Католицької Церкви,
Tel.: 272-0468

Відділ: 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання помагати членам в економічних справах порадами і фінансово.

Наша справа — служити членам!

**Друкеря
КИЇВ**

виконує

всіх
друкарські
роботи.

Друкують

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 537-5572

2466 DUNDAS St. West, TORONTO, ONT. M6P 1W9

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластунки і Пластунки,

учні свято-миколайських шкіл,

складайте свої ощадності у

**СВЯТО-МИКОЛАЙВСЬКИЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.**

Спілка приміщується в будинку

Вашої школи і є відкрита від

год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1N2, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна \$1.50

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

“... виховання — це надавання думкам і почуванням якогось напрямку”, — каже Олександр Тисовський-Дрот. Пластова преса саме й сприяє виконанню цього завдання.

БОРСУК

ЇЖАК

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передплачуйте свої журнали!

КАЖАН

БОБЕР

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і новин та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й загалу української молоді;

САЙГАК

ЛИС

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал дорослого членства Пласту, Пластприятю і загалу батьків, які цікавляться вихованням і громадськими справами.

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

КРАМНИЦЯ ПЛАСТОВОГО ПОСТАЧАННЯ ПЛ. СТАНИЦІ ТОРОНТО

Має на складі

ОДНОСТРОЇ ДЛЯ ЧЛЕНІВ УСІХ ПЛАСТОВИХ УЛАДІВ
ХУСТКИ, ПОЯСИ, ВСІ ВІДЗНАКИ ПЛ. ПРОБ,
ЛЕЛІЙКИ, СВИСТКИ, КОМПАСИ, БЕРЕТКИ,
ПЛ. ПІДРУЧНИКИ

2199 Bloor St. West M6S 1N2

Пл.станіцям при замовленні відзнак на суму
понад \$25. — даємо 10% знижку.

Нове на полицях: гаптовані відзнаки вмілостей для УПН
відзнаки: подані на обкладинці, ціна по \$2.50, інші — \$3.00.

ВЕДМІДЬ

ВОЇК

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ОЛЕНЬ